

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 556/05
11.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића, Слободана Рашића и Невенке Важић, чланова већа, са саветником Драганом Јеврић, као записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из члана 47. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалби браниоца оптуженог адв.АБ изјављеној против пресуде Окружног суда у Шапцу К. 118/04 од 24.1.2005.године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП у присуству браниоца, дана 11.5.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ, жалба браниоца оптуженог АА и само у погледу одлуке о казни, преиначује пресуда Окружног суда у Шапцу К. 118/04 од 24.1.2005.године, тако што Врховни суд, оптуженог АА, за кривично дело убиство из члана 47. став 1. КЗ РС, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, ОСУЂУЈЕ, на казну затвора у трајању од 10-десет година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору, од 24.4.2004. године, па надаље.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом, оптужени АА, оглашен је кривим због кривичног дела убиства из члана 47. став 1. КЗ РС и осуђен на казну затвора у трајању од дванаест година у коју казну му се урачунава време проведено у притвору почев од 24.4.2004.године до правноснажности пресуде. Према оптуженом је, на основу члана 69. ОКЗ, изречена мера безбедности, одузимања пиштоља, марке ЦЗ калибра 7,65 мм, фабрички број ____. Оптужени је обавезан да, на име трошкова кривичног поступка, плати износ од 149.802 динара, на име трошкова кривичног поступка оштећеној ББ, износ од 39.000 динара и на име паушала, износ од 1.000 динара, све у року од 15 дана, од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећена ББ упућена да имовинско правни захтев за накнаду штете оствари у парничном поступку.

Против те пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог адв. АВ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни са предлогом, да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење или да се иста преиначи у погледу одлуке о казни и оптуженом изрекне блажа казна као и да буде обавештен о седници другостепеног већа.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 691/05 од 7.4.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству браниоца оптуженог, адв.АВ и одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода, нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона,

на које другостепени суд у смислу члана 380. став 1. тачка 1.и 2. ЗКП, увек пази по службеној дужности, па ни битну повреду одредаба кривичног поступка, на коју жалба браниоца указује, наводима да је изрека пресуде противречна образложењу у погледу мотива извршења предметног кривичног дела.

Супротно жалбеним наводима, изрека побијане пресуде, разумљива је и јасна, садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичног дела у питању и у складу је са наводима у образложењу пресуде, а мотив извршења код кривичног дела убиства није законски елемент бића овог кривичног дела. Стога се, неосновано жалбом браниоца првостепена пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1.тачка 11.ЗКП.

Бранилац оптуженог не оспорава чињенично стање утврђено првостепеном пресудом у целости, већ само у погледу психичког односа оптуженог према учињеном делу и с тим у вези наводи да је погрешан закључак првостепеног суда да је оптужени дело извршио са умишљајем.

Овај жалбени навод је неоснован, јер је првостепени суд правилно утврдио да је оптужени критичном приликом поступао са директним умишљајем, с обзиром на неспорно утврђене чињенице, да је оптужени, након краћег вербалног и физичког сукоба, са удаљености веће од 0,5 м, из свог пиштоља испалио четири хица у оштећеног и то најпре један у леви препонски део, те када је, због задобијања те повреде, дошло до савијања и благог ротирања горње половине тела оштећеног ка подлози, испалио још три хица у леви потиљачни предео оштећеног. Поступајући на овај начин, оптужени је био свестан да пуцањем у виталне делове тела оштећеног, може лишити живота, што је и хтео, на шта посебно указује чињеница, да је након доношења прве повреде оштећеном, испалио још три хица у потиљачни део, са мале удаљености, па су стога жалбени наводи браниоца, да умишљај оптуженог није био управљен на лишење живота оштећеног, очигледно, неосновани.

Осталим жалбеним наводима, којима бранилац опширно износи своје виђење критичног догађаја и указује на мотиве извршења овог дела и структуру личности оптуженог, не доводи се у сумњу правилност закључка првостепеног суда, да је оптужени у време, на месту и на начин, описан у изреци побијане пресуде, извршио кривично дело, за које је оглашен кривим.

Према томе, чињенично стање је у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању правилно и потпуно утврђено, при чему је првостепени суд, детаљно утврђивао и анализирао све чињенице, које се односе на период пре извршења кривичног дела, односе оптуженог и оштећеног, сам чин извршења кривичног дела, положај оптуженог и оштећеног, као и понашање оптуженог после извршења кривичног дела, дајући при томе нарочиту оцену одбране оптуженог и разлоге за њено неприхватање у појединим деловима, као и однос одбране оптуженог, исказа сведока и налаза и мишљења судских вештака и других доказа проведених током поступка.

На тако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио кривични закон, када је противправну делатност оптуженог квалификовао по члану 47. став 1. КЗ РС.

Врховни суд је, стога, прихватајући у свему исцрпне, јасне и уверљиве разлоге, који су с тим у вези дати у побијаној пресуди, жалбене наводе браниоца, да је оптужени критичном приликом био у стању јаке раздражености или препасти у смислу члана 48. КЗ РС, оценио неоснованим. Ово, стога, што је за постојање кривичног дела из члана 48. КЗ РС, неопходно да је оптужени био доведен без своје кривице у стање јаке раздражености, међутим, из налаза и мишљења вештака КПД Болнице у Београду, не произилази да је оптужени критичном приликом био у таквом стању.

Испитујући, поводом жалбе, првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази, да је првостепени суд правилно утврдио све околности у смислу члана 41. ОКЗ, које утичу да казна буде мања или већа. Међутим, првостепени суд је пропустио да цени, као олакшавајућу околност, смањену урачунљивост оптуженог (до степена битног, али не и битно), тако, да је изречена казна строжија него што је то са становишта сврхе кажњавања неопходно. Стога је Врховни суд уважио жалбу браниоца, преиначио првостепену пресуду у делу одлуке о казни и оптуженог АА, за извршено кривично дело из члана 47. став 1. КЗ РС, осудио на казну затвора у трајању од десет година, као сразмерну тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог, налазећи, да ће се истом у потпуности остварити сврха кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности, одузимања пиштоља, донета је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ, па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Предраг Глигоријевић, с.р.

За тачност отправка

ТТ